

nal. Cal tenir en compte que la imposició d'una realitat prevista i de ritmes o cadències diacròniques fa que el cervell humà baixi la guàrdia respecte d'un dels seus exercicis predilectes: la predicció.

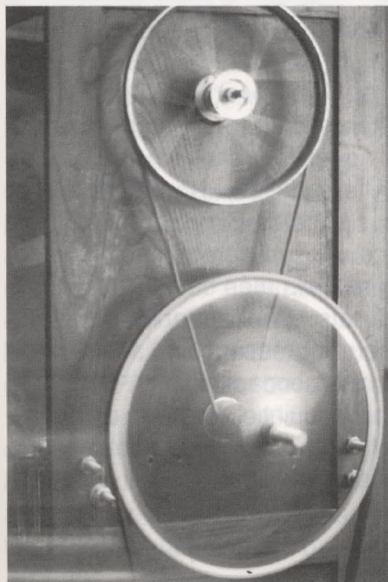
Davant d'aquests artefactes ens preguntem si l'engranatge que en fa possible el moviment és dispostat de forma que qualsevol nou impuls mecànic pugui donar una resposta imprevista. La importància d'això radica en el fet que, encara que no sigui així, tinguem la temptació..., la percepció d'un possible comportament caòtic. Aquest sentiment és el que dona valor estètic en aquesta mena de productes. La semblança amb la nostra intel·ligència ens permet de crear nous projectes a partir d'un, l'inicial, fins al punt que el resultat pugui ser antagònic del primer que mai no coneixerem perquè no podem tenir la certesa de quin va ser. Ens trobem, doncs, davant d'un tipus de creació que ens fa adonar que la característica d'aquesta tipologia de fenòmens davant la nostra presència efímera, és la poca sensibilitat respecte de les condicions ambientals, puix que el seu futur tampoc no canvia dramàticament pel fet que ens hagin alterat les condicions externes. Únicament som nosaltres que reflexionem davant d'ells. Hem creuat la barriera de l'imaginari: els simbolismes.

Quin és el caràcter simbòlic que transmet *l'home de carn* ficat en una vitrina al bell mig d'un supermercat?

La impossibilitat de tenir una resposta immediata, no poder suscitar una imatge mental ràpida i conseqüent davant d'aquest fet comunicatiu, pensar que aquest text confon i ens col·loca en la perplexitat, però som convidats a un acte reflexiu sobredimensionat i, en ocasions, irrealitzable. Només llavors ens trobem situats en l'univers simbòlic, aquest moment tan ben definit per Ortega quan deia: "Vet aquí l'instant prudent per alçar la ploma i deixar que aixequi el seu vol de grues una volada d'interrogacions" ¹

Aquestes entitats només freqüen possibilitats artístiques quan el component simbòlic ofereix l'oportunitat de pretextar sobre elles, és a dir, quan el nostre coneixement ha de respondre davant l'estupor, posa en marxa al capdavant, totes les nostres facultats mentals. Ara bé, que vulguin gastar o no les energies que això reclama ja és una altra qüestió. El mèrit del creador dels artefactes és que incita el cervell perquè no s'adormi, s'emocioni o se sorprengui. Penso en la reacció de molta gent davant de l'home de carn... com a mínim desperta la hilaritat. Ens trobem doncs davant de la possibilitat de reflexionar sobre l'infalible, de tenir una visió del món no determinista.

D'aquestes propostes convé conservar la manera d'adaptar, evolucionar i revolucionar la nostra estructura mental segons els capricis del moment, del qual formem part sempre que siguem presents.

Àngel Blázquez Sánchez

El sol tebi d'octubre

Jo no sóc un home de teatre. De fet sempre he preferit una bona pel·lícula a una bona obra de teatre. Però el cas és que a Olot, quan comencen a caure les fulles, es fa el Fòrum de Teatre. I el cas és que uns artistes, la majoria locals, i amb el títol d'INTERACCIONS ens proposaven uns jocs interdisciplinaris a l'antiga fàbrica de la Cooperació Fabril, aquest espai que ens reclama, ja d'una manera ineludible, una vegada a l'any.

I el cas és que aquella tarda de tardor hi vaig anar. I el cas és que a l'octubre a Olot les fulles cauen i el vent les empeny fins a la Sala Gran on envoltades d'escultures de la Rosa Serra són trepitjades pels àgils peus de la Maria Rovira i altres ballarines. La música i la dansa omplen l'espai creant una atmosfera còmplice. La gent es mira i somriu, es reconeix.

I en sortir, l'Anna Manel·la ens fa recórrer en grup les humides i fosques sales per compartir un itinerari vital. La primera diapositiva és clarivident: *tanca els ulls i mira*. Comparteix amb els altres la por per la fressa de les pròpies petjades. Camina i afina les orelles, si calles sentiràs el pas del temps, el soroll intermitent del pèndol. Els segles passen i la Història és un malson, els homes malden per vèncer llur destí envoltats de gent i solitud. Fritz Lang ha trobat, finalment, en les parets nues de la desballestada fàbrica el marc ideal on projectar «Metropòlis». I en canviar de sala, Carner ens interroga amb un dels seus versos: *Sobtadament una dolçor em diu: D'on vinc? Qui sóc?* I sense rancúnia la guitarra d'en Paco Perea ens endinsa cap a un cementiri improvisat on la llum de les espelmes és el mut testimoni del nostre pas per la vida, qui sap si el punt final del nostre destí. Tot seguit, en un petit compartiment ple d'aigua embassada Pep Fargas recita un fragment del Llibre dels Desficiis de Pessoa. Amb el to just i el rerafons d'unes gotes d'aigua que amb tossuderia cauen rítmicament, declama: «...ajupit, nul, humà, sol amb mi mateix, amb la poca tenebra que encara em queda, ploro. Sí, ploro de soledat i de vida, i la meua pena, fútil com un carro sense rodes, jeu al costat de la realitat entre els fems de l'abandó... (sic) M'he despertat, la fressa de la pluja s'esfuma cap amunt, en l'exterior indefinit. Em sento més feliç i he acomplert quelcom que ignoro. Obro les finestres i l'aire fresc m'humiteja la pell calenta. Vull refrescar-me i ajupo el cap davant la vida com davant un jou immens.» I en sortir, la gent es mira i es reconeix, certa complicitat impregna l'aire i sense dir-nos res sabem que tots plegats estem menys sols.

I el cas és que a la nit Pepelú Guardiola representava *Crisifixió* al Central. I dels silencis de la tarda passarem als dominis de la paraula. De les paraules tendres, pronunciades en re menor. Paraules d'amor que ens varen explicar la petita història de les pàgines 213 i 214 d'un llibre. Sempre s'havien estimat i només deixaven d'estar juntes quan algun lector, de tant en tant, les llegia. Fins que un dia el lector es va morir llegint-les i per homenatjar-lo els seus fills varen decidir deixar per sempre més el llibre obert damunt la taula i les dues pàgines separades.